

**JERKO
MIHALJEVIĆ**

**PUTAR I
PARIZER**

■ Laguna ■

Copyright © 2020, Jerko Mihaljević
Copyright © ovog izdanja 2023, LAGUNA

BIBLIOTEKA BEZ PREVODA

Knjiga 19

PUTAR I PARIZER

VRHNJE

– Beba, jel ovo vrhnje valja? – pitala je Doris, istodobno gurajući Tomiju pod nos otvorenu čašicu očito sumnjivog vrhnja.

Tomi se namršti, isprva u reakciji na njezin glas, a onda i zato što je vrhnje pred njegovim očima bilo žućkasto i vode-nasto. Uzme tren da se sabere, ispravi grč s lica i namjesti glas, pa je nježno, koliko je mogao, odgurne i kaže:

– Ne znam, ljubavi, daj, moram sad ovo – odgovori pokazujući njuškom ekran laptopa na kojemu je bila otvorena stranica s autokartom Hrvatske.

Doris se rastuži. Nekoliko su puta dugo razgovarali o tome zašto Tomislav ima potrebu godišnji odmor provesti s dečkima umjesto s njom, a onda i o tome zašto ne bi bilo baš idealno da i ona ide s njima, barem na dio putovanja. Tomislav je za tih razgovora bio obziran; trudio se da je svaki put do kraja sasluša, da je zagrlji kad bi zasuzila. Svejedno, oboje su znali da je ta njegova pažljivost zapravo samo jedna perfidna podvala.

Ako je on sasluša, pa onda mirnim i staloženim glasom, bez vrijeđanja i uvlačenja u svađu, ponovi kako ima osjećaj

da gubi kontakt s dečkima, kako ih slabo viđa otkako se zaposlio, a zatim je podsjeti da je zaostali godišnji u šestome mjesecu proveo kod njezinih u Međimurju, Doris nema nikakvih argumenata da ga spriječi u tome da dva tjedna ide piti s idiotima.

Na kraju tih razgovora Doris bi se osjećala kao glupačetina, a Tomislav kao da nakon rutinske, ali iscrpne bitke napokon može odložiti težak metalni oklop.

Nakon razmjene s vrhnjem Tomislav je pokupio laptop u kuhinju da na miru odradi pripreme. Godišnji mu je počinjao sutra, trebao je odvesti Berlingo na servis. Te je večeri mislio još jedanput proći rutu, okvirno izračunati koliko mu novca svatko treba dati za benzin i cestarine, pogledati što bi se još moglo obići.

Doris je ostala sama u spavaćoj sobi. Na televiziji nije bilo ništa dobro, na *Instagramu* je sve vidjela. Nije joj padalo na pamet komu bi mogla poslati neku poruku, pa je samo ostala ležati u krevetu u crvenim pamučnim gaćama i majici na bretele, čekajući da je dosada uspava.

Nije joj ta situacija bila nepoznata. Tomislav i Doris zajedno su više od pet godina, posljednjih šest mjeseci, otkako je on dobio posao u Institutu, žive zajedno. Nije bilo rijetko da Tomislav večer provede u kuhinji i „radi za doktorat“, a da ona ostane tako ležati kao mrtva riba. Nije bilo tako strašno. Najviše pola sata i zaspat će.

Negdje oko pola jedan osjetila ga je kako se pažljivo penje u krevet, pazeći da je slučajno ne probudi pa da se moraju seksati.

Pravila se da spava.

KOFEIN

Ronko je do *Lava* stigao prvi. Pozdravio je konobara nešto prisnije nego što je bilo potrebno i našao si mjesto u kutu terase. Konobar ga je stvarno prepoznao po faci, ali mu se nije sjećao imena. Ronko je u *Lavu* prvi put u više od godinu dana.

Smjestivši se, otvori cjenik da vidi imaju li kavu bez kofeina. Kofein mu nije prijao. Počeo bi drhtati, pluća bi mu čudno žarila, a grlo stisnulo. Jednom je samo zbog toga otišao s posla. Kad je konobar napokon došao do njegovog stola i pitao ga što želi, naručio je mineralnu. Popio je već pola čaše kada je odnekuda iza leđa čuo Dombin glas.

– O, pa de si, majstore?

Domba je prilazio terasi prelazeći cestu na neoznačenom mjestu. Nosio je tamnoplavi donji dio šušlave trenirke i staru *Dinamovu* promo-majicu. Na glavi je imao bijelu šiltericu, a na nogama izgažene tenisice od skaja. Ronko se okrene i odmah nasmiješi. Od svih koji su se trebali okupiti na tom piću, za Dombu je gajio najtoplije osjećaje.

Grlili su se malo predugo, dosta nespretno. Ronko je 23 centimetra niži od Dombe, tako da mu je u tom zagrljaju glava završila u blizini njegova pazuha.

– Pa kaj ima, kad si stigo? – kaže Domba kad su napokon sjeli.

– A evo, prije dva dana, brijem.

– Pa kaj se nisi javio?

– Ma stara, ovo-ono... – krene se objašnjavati Ronko, ali ga prekine konobar koji se niotkuda pojavio nad njima.

– Kae, debeli – kaže Dombi.

Ronko ušuti i nastavi gledati njihov razgovor.

– Ajde, pušiš mi kurac – odgovori mu Domba nezainteresirano, pružajući šaku u pozdrav.

– Pivicu?

Domba pogleda na stol, vidi Ronkovu mineralnu, kaže konobaru da će kavu sa šlagom.

– Pa kaj ima u Belgiji, jebote? – pita nešto poslije Domba, žvače plastičnu žličicu.

– A niš, jebiga. Radi se – kaže Ronko.

To je bilo sve što je htio reći o svom životu u Bruxellesu.

– Kaj niš, jebote?! Karaš crnkinje tam, boli te kurac.

Ronko nervozno dignu ramena.

– Ne, ozbiljno, jebote, kaj ima? – pita ponovno Domba.

Nema ništa drugo pitati.

Njih su dvojica dugo prijatelji, ali nikada, ni prije nego što je Ronko otišao u Bruxelles, nije im bilo lako održavati razgovor živim.

– Al fakat niš. Radi se pun kurac. Fakat nemam kaj puno za reć osim toga.

Domba je razočaran. Ronko je u njegovim očima genij, ne može se pomiriti s tim da mu skoro godinu nakon bijega nema ništa mesnato za ispričati.

– Jel dižeš bar neku lovu?

– A dobro. Zaradi se. Kaj ima tu? – kaže Ronko i napokon se čini da će promijeniti temu.

– A niš, jebiga. Isto ko i kad si ošo.

– Jel radiš kaj?

– Ma – krene Domba pa se zaustavi – evo, ne znam ti reći. Ništa zapravo, ali stalno je nešto – kaže.

Koliko god neodređeno zvučalo, bio je to najtočniji mogući opis. U posljednjih godinu dana Domba je za novac mijenjao lika na poslu zaštitara, raznosio palete u firmi od starog od frenda, radio kao vikend-konobar u tri birca i postavljao scenu za predstavu udruge djece ometene u razvoju u kvartovskom centru kulture.

– Ajde, jebeno – kaže Ronko, ne pretjerano uvjerljivo. Malo su šutjeli.

– Di je Crni? Tomi se još javi, al Crni ne? – pita Ronko.

– A drka kurac, kaj će.

– Kaj niš, a?

– Ma, ono, bio je na nekom stručnom, al je prekinuo to. Neš su ga jebali. Al tu je na kvartu, vidim ga ja dost često.

Opet su malo šutjeli.

– A baš mi je drago da sam došao malo. Bit će jebeno ovo. Treba malo – kaže Ronko.

Puno je toga u tih nekoliko rečenica prešutio, ali i da je pokušao reći što su sve zapravo sadržavale, nije bio siguran da bi znao kako.

– Ma bit će, da – kaže mu Domba kroz veliki smiješak i snažno ga potapša po ramenu.

Ronko mu se nasmiješi iz pristojnosti. Nasreću, nisu morali dalje razgovarati jer je Domba malo potom počeo zviždati i mahati rukama iz čistog mira. Ronko je tek nakon nekoliko sekundi shvatio da doziva Tomija, koji je s druge strane ceste prilazio kafiću.

OSAM

Crni se probudio sam u stanu. Ustao je jer mu se baš jako pišalo, a kada se vratio u krevet, više nije mogao zaspati. Možda nije normalno da ga s 28 budi mjehur, brinuo se.

Starci su bili na poslu, sestra na učeničkoj razmjeni u Americi, mogao je do kuhinje samo u boksericama. Crni nije bio nesportski tip, ali se u posljednjih godinu i pol malo udebljao, tijelo mu je izgledalo kao kvrgavi, ćosavi krumpir. Stara mu je u kuhinji ostavila čokoladno mlijeko i dva krosasana s pekmezom. Odgrizao je okrajak jednoga i pristavio vodu za kavu pa izišao na balkon da smota cigaretu. Dok se voda kuhala, pušio je na suncu i na mobitelu gledao rezultate doigravanja u NBA, a onda ostavio upaljenu cigaretu u pepeljari, otišao natrag u kuhinju i vratio se s kavom.

Vani je bilo lijepo. Balkon obitelji Crnčić gledao je prema jednom od novozagrebačkih zelenih otoka i da je Crni kojim slučajem gledao prema njemu, vidio bi penzionere koji su sjedili na klupicama i prepirali se držeći ruke sklopljene iza leđa, srednjoškolce na ljetnom raspustu poslani po kruh i žene koje su prelazile cestu noseći vrećice pune tko zna čega.

Nezainteresiran, Crni je gledao u ekran mobitela, skrolajući po *Facebook* stranicama portala. Otvarao bi i zatvarao linkove, vijesti bi preletio, a komentare bi čitao, smišljajući što bi mogao napisati da se odluči ubaciti u raspravu, ali na kraju nije napisao ništa. Na pola treće cigarete prisere mu se, pa ode u kupaonicu s mobitelom u rukama i nastavi raditi isto što je radio na balkonu.

Na toaletu je ostao gotovo 43 minute, saftajući se u smradu vlastite utrobe, a onda izišao, sjeo u dnevni boravak i upalio televizor. Obitelj Crnčić imala je lijep, građanski boravak, sa sjedećim namještajem u bijeloj koži. Crni se prvo malo valjuškao hladeći se o nju.

Bilo je gotovo pola dvanaest i počinjao je najgori dio dana. Crni se nikada nije selio od staraca, a u gotovo dvije godine, otkako je završio faks, bio je zaposlen samo tri mjeseca na stručnom osposobljavanju u jednoj turističkoj agenciji. Dolazio je tamo svaki dan u osam ujutro, a posao mu je, kao diplomiranom politologu, bio da zove kompanije, nudi im *team building* izlete i piše izvještaje o tome koje je sve firme nazvao.

Neugodno mu je bilo telefonirati ljudima koje ne poznaje, mumljao bi u slušalicu i tajnice koje bi mu se javljale na telefon uglavnom ne bi razumjele tko ih zove ni zašto. Svaki mu je taj poziv bio stresan i nakon svakog bi se morao oporavljati. Prvi je dan nazvao dvadeset firmi, sve su ga odbile. Drugi je dan nazvao šesnaest, i dvije su mu se obećale javiti poslije, ali nikada nisu. U drugom tjednu prosjek poziva držao je na sedam po danu, a do kraja trećega potpuno je odustao od zvanja i pisanja izvještaja pa bi na poslu samo sjedio za kompjutorom osam sati i čekao kraj.

Nakon tri mjeseca zahvalili su mu se na suradnji.

Otad, a prošlo je od otkaza već osam mjeseci, svakog bi dana oko podneva, kada bi obavio kavu i sranje, počinjalo njegovo čistište i trajalo sve do osam navečer.

Crni više nije morao čekati sjedeći za kompjutorom u uredu, ali kao da je to gusto i prazno vrijeme ponio sa sobom iz firme i sada bi mu se ono vraćalo i doma. Ne sjeća se da se tako osjećao prije tog eksperimenta sa stručnim, ali kao da se u tom uredu zarazio nekim podlim virusom. Umjesto da čeka od 9 do 17, sada bi čekao od 12 do 20, s istim svrbljivim besmisлом i tupim bijesom kao i za tim jebenim kompjutorom. Oko osam bi obično pobjegao iz stana, ostavljajući posao za sutra, nedovršen.

Danas je trebalo biti lakše. Imao je dogovorenu kavu taman prije nego što je čistište trebalo početi. Dok se Crni dovukao do *Lava*, Tomi, Ronko i Domba već su sjedili na terasi. Zatekao ih je u sceni u kojoj Tomi nešto govori s papirom i kemijskom ispred sebe, Ronko ga sluša, a Domba žvače plastičnu kavenu žličicu ne uspijevajući zadržati koncentraciju na Tomijevom izlaganju.

– Sjedi – kaže mu Tomi osorno kada se približio stolu.

– Čekaj da se pozdravim s čovjekom – kaže Crni i daje petardu Ronku.

– Kasniš – prekine Tomi pozdravljanje.

– Dooobro, gospon profesor... – zakoluta Crni očima i privuče stolicu.

Tomi pričekava da se sve smiri, onda pročisti grlo i ponovno počne.

– Dakle, za one koji kasne. Nađemo se sutra kod vrtića u osam. Ne mislim vas sve skupljati pred ulazom pa budite tamo sa stvarima. Prvo idemo za Valbandon kod mojih. Tamo smo dva dana...

Samo je to uspio reći prije nego što su Crnom misli pobjegle. Bilo je podne. Nije morao gledati na sat. Virus je djelovao, znao je to po bezrazložnoj iritiranosti koju je u njemu izazivao Tomijev glas.

Bolest ga je pratila i u *Lavu*, nije bilo pomoći.

ŽIVOTINJA

Tomi je trčao nasipom prema kvartu. Na nogama je imao stare tenisice jer je nove već zamotao u plastičnu vrećicu i stavio ih u auto zajedno s ostalim stvarima.

Počeo je trčati prije godinu dana, ozbiljno je to shvaćao. Tomi ni inače nije baš stvari radio napola, ali ovo ga je baš uzelo. Četiri puta tjedno trčao bi po osam kilometara, nakupovao je opreme i dodataka za prehranu. Rezultati su bili zbilja impresivni, čak i Crnom i Dombi, koji su na sve to gledali s podsmijehom. Tomi je imao čisto, dječeačko lice, ali nakon godinu dana strogog režima, tijelo mu je bilo vretenasto i mišićavo kao u divlje životinje.

Bio je pri kraju večerašnje rute, ali je i dalje trčao s lakoćom, ne gubeći ni dah ni ritam. Usput se prijateljski osmijehivao trkačima početnicima, crvenima u licu, koje je glatko zaobilazio. Pojačavajući tempo, skrene prema kvartu, a kada stigne do zgrade, ne uđe u lift, nego istrči po stepenicama do četvrtoga kata. Tek kada dođe do vrata stana, osjeti blagu vrtoglavicu i srce kako mu iskače ispod odijela od specijalne plastike.

Dva puta duboko udahne, smiri puls pa uđe u stan i dohvati šejk koji je prije pripremio. Nagne glavu da ga proguta, ne izvlačeći slušalice iz ušiju, pa ne primijeti Doris koja se pojavila na vratima kuhinje. Popije polovicu sadržaja šejkera na eks, tek tada osjeti par očiju kako mu pilje u šiju.

– Jel bilo dobro? – pita Doris.

– Je, je – kaže Tomi daščući. – Moram se otuširati.

– Okej. Hoćemo poslije nešto gledati zajedno?

– Može – kaže Tomi, poljubi je u nos i ode pod tuš.

U kupaonici ostane dugo, zvjerka se u ogledalu i namješta sjajne mišiče. Iziđe iz tuša, namiriše se, pa se odluči i obrijati, iako za to nije bilo prave potrebe. Kada je napokon čist došao u sobu njihovog stančića, Doris je ležala na krevetu i umakala načose u vrhnje.

– Danas sam je osjetila kako se miče – kaže mu.

– Nemreš niš osjetit još, tek si u drugom mjesecu – odgovori Tomi s podsmijehom.

– E pa, ja sam osjetila.

Tomija to malo naljuti.

– Onda si medicinski fenomen.

– Zakaj si takav? – zacvili ona.

– Kakav?

– Takav. Osoran.

– Kaj sam osoran, samo velim da je nemoguće da osjetiš dijete ako si trudna jedva mjesec i pol. I to da znaš da je žensko, isto... Nemreš znat.

Doris stisne usne, ustane i demonstrativno ode u kuhinju. Tomija obuzme neprirodan bijes. Jedna večer ne može proći a da glupača ne izrežira neku emocionalnu predstavu. A zna da se on danas treba naspavati, jer sutra vozi. Ne može mu ni jednu jebenu mirnu večer pokloniti, misli, a šake i zubi nesvjesno mu se stišču. Jedva se nekako uspije smiriti, ode za njom u kuhinju.

Doris sjedi za stolom za dvoje, gleda u prazno s upaljenom cigaretom među prstima.

– Molim te, nemoj pušiti.

Doris povuče još dim, onda baci opušak u sudoper i nastavi ga prkosno gledati.

– Kaj sam ja tebi napravio? – pita Tomi, uvlačeći se u kožu žrtve.

– Ništa.

– Zakaj to onda radiš?

– Kaj ti radim?

– Zakaj ne možemo jednu večer biti na miru?

Doris mu ne odgovori.

– Samo sam ti rekao da nije baš vjerojatno da osjetiš bebu sad...

– Znaš da nije to.

Tomi je bijesan.

– Joj, Doris, opet? Jel moramo opet to prolaziti? Jebote, milijun puta...

– Ne, nije to, nego si bezobrazan.

– Kaj sam ja bezobrazan? Jebote, samo sam rekao... – krene Tomi glasno, ali stane kada vidi da Doris suzi, uzima novu cigaretu iz kutije i pali.

– Meni stvarno nije jasno... – kaže Doris nakon kratke šutnje.

– Opet... – zakoluta očima Tomi.

– Meni, evo, fakat nije jasno kaj si toliko zapeo da ideš na more s njima. Kaj hoćeš? Jebat još jedno ljeto prije nego što ti krene pravi život? Jel ti treba to? Netko drugi?

– Evo, evo, ajde sad, pucaj...

– Ne, fakat, kaj ti želiš? Praviti se dva tjedna da se ništa nije dogodilo? Jel ti treba malo da ja ne postojim? Samo daj. Ispucaj se. Ja neću postojati.

– Da, da. Ajmo drama. Ajde još malo, možeš ti i jače.
– Ozbiljno. Ja neću postojat – kaže Doris posve mirno.
– Kaj? Oš se ubit jer ja nakon godine koju sam imao, a znaš kakvu sam godinu imao, hoću na jebeno more jebena dva tjedna?

Doris odšuti.

– Bravo, dušo. Bravo. Ne, svaka čast. Stvarno. Kad ti se nešto ne sviđa, pa ti lijepo prijeti samoubojstvom.

– Stvarno si smeće – uspije Doris izgovoriti, a onda je suze izdaju, krene se grčiti od plača, ustane i ode u kupaonicu.

Tomi ostane sam u kuhinji. Nije ovo prvi put da vode isti razgovor. Ona nikako da pusti, u pičku materinu. Sto puta su se ovako prepirali; uspio bi je umiriti, ali ona bi uvijek iz čista mira počinjala ponovno. A on samo hoće dva tjedna na jebeno more, da se zaboravi malo. Zar stvarno traži previše? Na Institutu radi doslovno sve sam; vodi *Facebook*, rješava administraciju, organizira tribine, piše molbe i projekte. Ostali drkaju kurac. Dođe doma i radi na doktoratu. I još im se na sve to dogodi ta kurčeva trudnoća. Ubila ga je prošla godina.

A Doris, jebote, danima sjedi doma, kao, piše diplomski, a zapravo smišlja na što sve može staviti jebeno vrhnje. Udebljala se u zadnjih godinu dana osam kila. Nije mogla sve to dobiti zbog trudnoće.

Ostao je tako sjediti još malo, kuhajući. Najviše bi volio da može pustiti Doris da cvili u kupaonici. Čak je i pokušao nekoliko puta sam otići leći, namjestiti neki film, ali jednostavno nije išlo.

Ležao bi, ignorirao, namještao jastuk, nikako ne bi uspijevaao zaspati. Na kraju bi ustao i otišao do kupaonice. Našao bi je kako sjedi s glavom među koljenima, naslonjena na kadu. Ne bi ispuštala nikakav glas, ali bi grcala. On bi sjeo

kraj nje, zagrlio je, a ona bi glavu gurnula u njegovo krilo. Osjetio bi njezin dah na bedrima, a ona bi šmrkala jer bi joj se od plakanja začepio nos. Milovao bi ju po kosi i leđima dok se ne bi smirila. Onda bi ustala i sabrala se, umila lice, a on bi otišao u krevet.

Došla bi za nekoliko minuta za njim, mirna i podbuhla. Stavila bi glavu na njegovo rame i tiho rekla: „Sori.“

MUČNINA

– E, sad ću se popišat u kantu – rekao je Domba.

Stajao je ispred plastične kante za smeće pokraj ulaza u neku zgradu. Domba je bio visok, ali ne dovoljno da je stoječki mogao pišati u gradsku kantu za smeće, pa se podigao na prste, pažljivo izvadio kurac pazeći da ne dodirne prljavi rub, a onda se ipak zaustavio.

– A, prestar sam – kaže razočarano i zakopča se.

Taman je prošlo 23 sata, Domba i Crni vraćali su se iz *Lava*. Birc je radio do deset, a njih su dvojica ostali još malo da zajebavaju malu na šanku, pijani. Ostali bi oni još dulje, ali se Brada, jedan iz kvarta koji je isto ostao do fajrunta, isповраćao u pisoar pa su pustili konobaricu da počisti na miru. Sad su išli do kioska po još jedno pivo, pa će sjesti još kratko na garaže.

Na garažama su visili otkad su bili klinci, tamo dovlačili gajbe piva na kojima bi sjedili, pili i pušili cigarete.

– Jel imaš pljugu? – pita Crni Dombu kada su se napokon popeli tamo.

Domba mu baci kutiju iz pederuše, Crni uzme jednu i otkine komad kartona s poklopca, zatim iz ruksaka izvadi

metalnu kutijicu, iz nje izvadi komad rizle i malo trave, pa je krene mrviti u masku mobitela.

Domba otvori limenku piva, i ne imajući što pametnije reći, pita kad se sutra nalaze.

– Kajznam. Oko osam, devet – kaže Crni, pauzirajući lizanje rizle.

Crni završi motanje, pripali i doda Dombi. Ovaj povuče dim i odmah skuži da mu to nije baš pametno. Popili su, želudac mu se odmah okrenuo.

U *Lav* su se vratili oko osam, bila je neka tekma, prijateljska od repke. Sjedili su u mramornom bircu, gulili pive, gledali u ekran bez riječi. Onda je došao Brada, već je bio u gasu, sjeo je s njima za šank. Brada je bio legenda, frend od Dombinog buraza. Ta se ekipa, kad je bila mlađa, baš jako drobila. Sad su svi spigani, jedan je u Hare Krišne otišao.

Brada je počeo srati već s vrata, kladio se protiv naših. Popili su dosta, a Bradi ionako treba malo, baš se udeemonio. Vadio je jaje kroz gumbе na trapericama, Domba i Crni se smijali.

Domba odglumi da povlači još jedan dim, pa vrati pljugu.

– A koliko ćeš ti para nosit? – pita.

– Uštedio sam dvije i po, još mi je stari uletio s hiljadu – kaže Crni.

Dombi krene na riganje, ali uspije progutati.

– Tak i ja nekak – kaže.

Malo je lagao. Imao je tisuću i tristo kuna. Crni mu ponovno doda pljugu, Domba je uzme, ali ne povuče odmah, nego pusti da se ugasi.

– Kaj ovaj Tomi, tak mi ide na kurac frajer – kaže Crni.

Domba ne odgovori.

– Kaj ono, idemo na more, boktejebo, on ko da smo u vojsci. Frajer ono, samo što kompas nije izvadio tam. Ono, raspored nam je trebao propisati. Kaj si ti lud, ono – nastavi Crni.

– Pa kaj, treba neko vodit brigu... – kaže Domba.

– To kaj je on sfrustriran, jebote... Kaj sere... – nastavi Crni kao da Domba nije ništa rekao.

– Ma nije. Treba neko...

– Ma kaj treba, čuješ ti kak on priča s nama, jebote. Ja ću ga, majkemi, spucat u glavu.

Nastavilo se tako još neko vrijeme. Domba je zaboravio da mu je loše pa je povukao još dva dima i odmah se prisjetio. Stisnuo je čvrsto kapke, pokušavajući dozvati ravnotežu. Na sekundu bi, tako žmireći, uhvatio nekakav val na kojem bi uspio balansirati dovoljno vješto da mu ne bude zlo, ali svaki bi ga nenamjerni pokret vratio u stanje pred riganje. U jednom trenutku odluči da mu je dosta.

– Daj, Crni, odjebi s tim – kaže i odupre se rukama o koljena da se ispravi. – Idem ja.

Teturao je hodajući prema doma. Oči je držao na pedeset posto i nabadao svojim pastirskim listovima po betonu. U želudcu mu se bućkalo i dizalo u usta, Domba je dugo bio uvjeren da će svejedno uspjeti, ali mu je na kraju ipak postalo jasno da neće. Tad sjedne na bankinu na parkiralištu jedne od zgrada i glavu odloži na koljena. Malo zakunja, možda nekoliko minuta, zaboravi na mučninu, a onda ga zvijer ponovno probode na drugi otvor. Domba prvim trzajem svijesti stisne mišiće i spriječi izlivanje crijeva u gaće. Uhvati ga blaga panika, do doma je bilo dosta, a ovo u njemu bilo je baš bezobrazno. Pogledom preleti parkiralište tražeći neko zgodno mjesto, ali ga ne nađe, pa se samo malo skloni u kut. Razveže pederušu, svuče gaće, čučne i pusti.

Nakon toga bilo mu je bolje i pješačio je kontroliranije. Prošao je pokraj redova spojenih zgrada, uz rub jedne ledine na koju su ljudi vodili pse na istrčavanje. Skrenuo je u uličicu u kojoj su, u sjeni socijalističkih zgrada, neuredno

naslagane niske jednokatnice s malim dvorištima punima razne krame, oljuštenom drvenom stolarijom i požutjelim fasadama. Uđe u jedno od njih i uplaši mačku koja je kod ograde žvakala crkotinu ptice.

Vrata su bila otvorena, morao je samo razgrnuti šarene plastične trake koje su sprječavale muhe i pčele ulaziti u sobu, bio je to jedini način da se kuća preko noći malo rashladi. Unutra je mirisalo po zagorenom mlijeku i raskvašenoj koži. Domba zaustavi dah, ali ne zato što mu je miris smetao, nego da bolje čuje. U kutu sobe u koju se ulazilo odmah iz dvorišta, na raširenom kauču ležala su dva trupa: jedan je bio sigurno živ, a drugi je to tek trebao potvrditi bolnim hropcem.

Domba pričekava sekundu, umiri se kada se hropac napokon javi, a onda tiho prekorači sobu i uđe u drugu, još manju, sa stolom i krevetom na kat. Donji je krevet bio prazan, buraz je bio negdje vani. Nije Domba ni očekivao da će ga zateći, ali mu svejedno nije bilo drago što ga nema. Ne saginjući se, skine tenisice i šutne ih negdje sa strane, svuču majicu i hlače.

Popne se na gornji krevet, zgrči noge jer mu je prekratak i zaspi gledajući u strop.

LAŽI

Ronko se probudio prije sedam, praktički sam od sebe. Iz kuhinje se čulo kako stara zvecka džezvom i mijesi uštipke, ali ne dovoljno glasno da ga probudi. Snen, rastrlja oči i oko njih se materijalizira njegova dječaćka soba; zapravo kut mamine spavaće odvojen ogromnim ormarom. Krevet je bio uzak, na zidovima nije bilo ničega, na zidnoj polici nekoliko dječjih enciklopedija, a na stolu su uredno posložene ležale stare skripte za faks.

– O, dušo, hoćeš kavu? – pita ga stara s leđa. Valjda je ga je čula kako ulazi u kuhinju.

– Neću, neću – kaže Ronko.

– Čaj da ti skuham?

Nije imao izbora. Da kaže da neće, pitala bi ga hoće li sok. Da kaže da neće, nudila bi kakao. Da kaže da neće, pitala bi što onda hoće i inzistirala na odgovoru dok Ronko ne bi rekao nešto čega ne bi bilo u kući, pa bi se stara spustila u dućan da kupi.

– Može.

Ode u kupaonicu, skine majicu u kojoj je spavao i umije se pred ogledalom. Nije Ronko bio toliko nizak koliko je djelovao; bio je zapravo prosječne visine, ali je opet nekako izgledao sitno. Možda je to bilo do proporcija glave i tijela. Djelovao je kao karikatura, kao da je netko glavu odrasla čovjeka nasadio na tijelo sedamnaestogodišnjaka – na njegova uska ramena i tanak vrat i nerazvijene ruke. S druge strane, njegove uši i nos djelovali su kao da su imali prilike rasti 40, a ne 27 godina. Sve u svemu, izgledao je kao da je istodobno na kraju adolescencije i početku sredovječja.

Kada se vratio u kuhinju, stara je već servirala njemu čaj, a sebi kavu; sve na tacni s vrčićem za mlijeko i zdjelicom s kockama šećera. Onda na stol donese i zdjelu vrućih uštipaka.

– Već mi ideš – kaže i pripali cigaretu.

– A, eto, nemam puno godišnjega – slaže Ronko i izmakne se dimu.

Još nije prikupio dovoljno hrabrosti da joj ispriča što se točno dogodilo u Bruxellesu.

– A toliko ti moram pričati. Neki dan, dođe Milica u ured, a sve smrdi po nekom losionu za kožu, ubi bože. I ja je pitam: Milice... – krene stara ne obazirući se.

Ronko je sluša. Zna, naravno, tko je Milica, zna i sve ostale koje stara spominje. Otkad je krenuo u školu, to je bio ritual. Da njih dvoje zajedno piju kavu, doručkuju, a stara priča s njim kao da joj je on neka frendica. Nedostajalo joj je društvo pa si ga je izmislila. Ronkova mama radila je u pošti, usput je nje govala jednu nepokretnu babu sa šestoga kata, da popravi budžet. Oca nije bilo.

Ronko otpije gutljaj čaja, napravi grimasu. Bio je to crni čaj, ima kofeina u njemu.

– Jedi – kaže stara usred priče.

Ronko zagriže uštipak i nasilu ga proguta. Odlični su uštipci, svaka čast, ali nije mu bilo jasno kako to ljudi jedu, kako na mjestu ne pocrkaju od hercinfarkta. U posljednjih je godinu dana puno čitao o prehrani, postala je to njegova mala opsesija, osjećao je kao da intimno poznaje svaki organ u svojem tijelu i užasavala ga je pomisao da im nečim naškodi.

– Nešto nije u redu? – pita stara.

– Ma je. Šta ne bi bilo u redu.

– Pa, nit jedeš, nit piješ. Kako ti u Belgiji, sav si mi propao – kaže stara. Referira se na njegovu žutu kožu, na duboke podočnjake i prorijeđenu kosu.

– Ma jedem ja. Zapravo, pazim. Malo sam čitao o hrani zadnjih mjeseci. Nemaš pojma koliko je to bitno...

– Nije ti to dobro, sinko moj... – prekine ga stara.

– Ništa ti ne brini – kaže Ronko i namigne joj.

– Jel puno radiš, sine? Jel te maltretiraju ovi gore?

Ronko već neko vrijeme nije radio praktički ništa, propao sigurno nije zbog previše posla. Svejedno, krene joj pričati o svome poslu u Bruxellesu. Bila je to teška financijska matematika, namjerno nije pojednostavnjivao ništa da ne ostavi prostor za potpitanja.

Do kraja doručka uspio je pojesti dva cijela uštipka i popiti pola šalice čaja. Od pola šalice čaja ne može mu biti ništa, mislio je, ali je svejedno osjetio sumnjivo preskakanje u prsima. Činilo ga je to nervoznim, ali je uspješno održavao fasadu, glatko odbivši od sebe svaku moguću sumnju. Prije izlaska provjerio je još jedanput sve svoje torbe, obavio higijenu i dugo se grlio s majkom koja mu je na polasku u ruke gurnula ostatak uštipaka u *tupperwareu*.

Kod vrtića je našao samo Dombu kako sjedi, kao da nije baš pri sebi, na bankini. Od prtljage je imao jedan obični ruksak i dvije plastične vrećice iz Konzuma.

Pozdravili su se.

Ronko pruži *tupperware* s uštipcima Dombi.

– Evo ti.

Domba se prvo zbuni, onda skuži da je za jesti.

– O, jebeno – kaže, otvori pakiranje i počne gurati cijele uštipke u usta.

VRIJEME

– Ubit ću ga, majke mi. Evo, ovim ću ga šakama udavit – govorio je Tomi, podižući pred lice šake kojima će zadaviti Crnoga.

Domba, Ronko i Tomi stajali su oko Tomijeva Berlinga na parkiralištu vrtića i čekali. Već je prošlo pola deset, a Crni se nije pojavio: nit je odgovorio na poruke, nit se na mobitel javio.

– Aj, nazvat ću ga ja opet – kaže Domba, izvadi mobitel i ponovi posljednji poziv.

Ništa.

– Kakav idiot mrtvi – reži Tomi.

– Oš da odem ja po njega? – pita Domba, a Ronko kimne, ne želeći se upletati u prepirku.

– Ne. Ak ne dođe kroz pet minuta, idemo. Boli me kurac – presudi Tomi.

Čekali su osam minuta, Crni se nije pojavio.

– Niš, idemo – kaže Tomi, otvara vrata Berlinga.

Ova dvojica šute, ne suprotstavljaju se. Ronko sjedne naprijed na suvozačko mjesto, Domba se ispruži preko sjedala iza. Tomi iziđe s parkirališta, teško se probijaju kroz kvart, gužva je. Tomiju je čeljust stisnuta, samo što ne škripe zubi.

– E – prekine tišinu Domba kod jednog semafora.

Nitko ne odgovori.

– Tu je sad zgrada od Crnog. Aj da pokucam barem.

– Ma nek ide u tri pičke materine – proišti Tomi.

– De, ajde, nemoj bit debil.

– Kaj sam ja debil, jebote, lik ne može, ono, doć na određeno mjesto u određeno vrijeme da ga netko odveze na more da cuga dva tjedna. Klinci u osnovnjaku to mogu.

Nije ta reakcija bila iznenađenje, Tomiju su živci lako pucali, zbog Crnog najlakše.

– Aj, daj, sam pusti – kaže Ronko, a Tomi ipak, kao da je to cijelo vrijeme i namjeravao, skrene na parkiralište ispred zgrade u kojoj je stanovala obitelj Crnčić. Domba iziđe iz auta da ga skupi.

– Sori – kaže Tomi Ronku kada su ostali sami.

– Ma niš, jebiga.

– Kužiš, digne mi lik živac...

– A dobro, znaš Crnog. Tak je uvijek.

– Nije tak uvijek, jebote. Tebe nema, ne kontaš ti to.

Ronko odšuti.

– Lik, ono, sam sere. Kaj god da mu veliš, lik sere. Samo neko crnilo oko njega, na sve se mora posrat. Ko jebeni dementor. Zrači iz njega, buš vidio. Ono, volim ja njega, jebiga, frendovi smo i sve. Al stalno je, brate mili, neki kurac. Sve kao sitnice, al ti digne tlak. Nemam strpljenja više za njega. Uostalom, buš vidio. Dam se kladit da će i tebe izjebat u glavu.

Crni i Domba iziđu iz zgrade. Crni ima cigaretu u zubima, govori nešto Dombi, ovaj se smije. Tomi u autu opet zaključa vilicu, vene oko očiju iskoče. Ovi dođu do auta, Crni ubaci torbu u gepek.

– Pomakni torbu, ne vidim ništa tak iza – reži Tomi.

– Evo, šefe, evo – pomakne Crni torbu, zalupi gepek i sjedne na zadnje sjedalo.

Momci krenu, u autu opet tiho. Crni drka po mobitelu, češka si bradu. GPS svako malo padne sa stakla, Ronko ga diže, namješta. Domba gleda kroz prozor, tup.

– Ništa sori, a? – kaže Tomi kad su već skoro izišli iz grada.

Ronka prođu trnci, Domba se počese iza uha, a Crni ne reagira.

– Sori, dečki, zaspao sam. Sori, dečki, kreten sam, jebiga. Sori, dečki, zaboravio sam, sjebo sam, jebiga – nastavi Tomi, krevelji se.

– Kaj je to mene? – kaže Crni, pravi se nevin.

– Ne, ono, mojoj staroj.

– Ne kužim – kaže Crni.

– A kaj ti nije jasno, srce? Da ti pojasnimo neke stvari.

– Koji ti je kurac? Kaj je bilo?

– Pa, evo, da ti nacrtamo fino. Dogovorili smo se u devet kod vrtića. Tebe smo pokupili u deset do deset kod zgrade. Jel vidiš ti tu možda da nešto nije u redu?

– Kaj?

– Ne pravi mi se blesav.

– Kaj, bokte, rekli smo da ćeš nas ti skupit sve oko devet, deset.

– Nismo. Nismo to rekli! – viče Tomi, lupa po volanu.

– Kak ne?

– Kak ne? Nemam pojma, eto, u ovoj dimenziji to nije bio dogovor. Ne znam kakav je dogovor bio u tvojoj, ali mi smo se, eto, tako dogovorili. I Domba i Ronko i ja, svi smo znali dogovor i došli lijepo na vrijeme. Samo ti nisi.

Crni pogleda Dombu, pravi grimasu kojom traži razumijevanje, ali Domba pogled skrene na cestu.

– Joj, dobro, jebote. Kaj se pjeniš, boktemazo, ionak ti je usput bilo da me skupiš.

– Nije stvar u tome, mogo sam onda skupit i Dombu i Ronka. Stvar je u tome da ti ne poštuješ tuđe vrijeme.

– Joooj, pazi ovo, ne poštuješ tuđe vrijeme. Kaj si ti, jebote, Kale gospodar vremena? Duboko se klanjam, veleuvaženi gospodaru vremena, neću nikad više disrispektat vaše dragocjene minute.

– E sad bi ti neš reko... – promrmlja Tomi.

– Pa reci, brate, slobodno. Kaj?

– Niš.

– Ne, evo, pucaj, velmožo od vremena.

– To kaj ti drkaš kurac i ne radiš ništa, ne znači da se ostali isto tako mogu razbacivat vremenom. Jebiga, nekome je bitno.

– Puši kurac.

– Puši ti kurac!

– Puši ti tri kurca, pička ti materina.

– Aj, izlazi van – kaže Tomi mirno, skrene u zaustavnu traku, negdje na izlazu grada, blizu *Emmezete*.

– Daj, Tomi, ne seri – ubaci se Domba, ali Tomi svejedno zaustavi auto.

– Doviđenja.

– Idi u tri pičke materine, znaš – kaže Crni i iziđe iz auta.

– Crni, aj i ti, ne jebi – pokuša Domba.

Crni otvori gepek i izvadi torbu.

Čim čuje zvuk zatvaranja gepeka, Tomi krene niz cestu.